

hvad enten det er som politibetjent eller soldat. Så får man et tillæg, fordi man er udstationeret, og så får man det, der populært kaldes FN-diæter, hvis størrelse afhænger af, hvor man er henne, hvor dyrt det er, og hvor nemt det er at få fat i mad og sådan noget de pågældende steder.

Som vi dokumenterede under behandlingen af forslaget sidste gang, er det jo sådan, at selv hos de lokale skattemyndigheder er der så meget rod i tingene, at man ikke er i stand til at svare seriøst, når folk henvender sig. Sidste gang havde vi et meget præcist og konkret eksempel. En soldat, der gerne ville af sted, ringede til skatteforvaltningen i Hvidovre og spurgte hvordan og hvorledes. I skatteforvaltningen i Hvidovre påstod de fejlagtigt, at alt var skattepligtigt, også FN-diæterne. Det var forkert, men den pågældende mand sagde: Nå, hvis det er tilfældet, så ønsker jeg ikke at tage af sted. Han meldte så tilbage til forsvarret, at han var ikke til rådighed for en udstationering.

Derfor er der altså brug for, at der er andre end lige præcis skatteministeren og hans nærmeste medarbejdere, der synes, der er klarhed her, for det er bestemt ikke tilfældet.

Skatteministeren efterlader også det indtryk i dag, at det, der ligesom er tvisten, er, hvorvidt man overenskomstmæssigt har aftalt det, og hvad det er for en kontrakt, man har skrevet under på. Det er også noget, der er til at imødegå, for det er ikke der, tvivlen er. Der, hvor tvivlen er opstået, er i forbindelse med ligningsbestemmelserne i § 33 A, for tidligere var det sådan, at man anså soldater og politifolk, der var udstationeret, for at være omfattet af § 33 A.

Så besluttede man, at det var de ikke alligevel, og som det fremgår af det bilag fra Politiforbundet, der er optrykt i forslaget, så er det, der har været det afgørende argument for, at politifolk og soldater ikke længere skal være omfattet af § 33 A, at de er på kollektiv kontrakt og ikke på individuel kontrakt.

Det er måske formelt rigtigt, men konkret er det uforståeligt for den betjent, der har et ansættelsesforhold under Rigspolitechefembedet, og får et stykke papir stukket i hånden med spørgsmålet: Ønsker du at blive udstationeret et sted? Og så skriver vedkommende under på, at det vil han gerne, og synes faktisk, at det er en ret individuel aftale, der er lavet dér. Men så siger man: Nej, dit egentlige ansættelsesforhold er under den store kollektive overenskomst, der er for politifolk.

Så er det, som Politiforbundet også gør opmærksom på, at den smarte betjent gør det, at han søger om orlov fra politiet, og så går han over i Udenrigsministeriet, og så laver han en individuel kontrakt dér. Så er han nemlig omfattet af ligningsbestemmelserne i § 33 A. Så er der ingen tvivl. Så er hele molevitten skattefri. Og den betjent sidder så og spiser frokost ved det samme bord som den betjent, der ikke har søgt orlov fra politiet.

Jamen er der nogle, der har gjort det? I sidste samling og sidste gang, vi behandlede sagen, blev der rejst tvivl om, hvorvidt det, jeg sagde i den forbindelse, var ædrueligt, og derfor er jeg glad for, at det brev – det er derfor, det er optrykt – fra Politiforbundet dokumenterer, at det altså er den praksis, der er derude. Der er en markant forskelsbehandling, afhængig af om man søger orlov fra politiet, eller om man fortsat er tilknyttet politiet. Den forskelsbehandling kan vi simpelt hen ikke være bekendt.

Nøjagtig det samme gælder for soldaterne. Afhængig af hvor de har været henne, afhængig af hvilke opgaver de har løst, ja, så er deres løn- og ansættelses- og ikke mindst skattevilkår markant forskellige.

Det, som sidste gang var årsagen til, at sagen blussede op, var jo så, at Udenrigsministeriet direkte fejlinformerede folk. Når medarbejdere derovre var ude på orienteringsmøder på kaserne osv., så blev der holdt lysbilledshow osv., og når der var sådan lidt tvivl om, hvor mange der ønskede at tage af sted, så var det sidste salgsgarument, ligesom når man er ude og sælge pynt og grønt, at det er skattefrit at være af sted. Når det var skattefrit, så begyndte underskrifterne at komme, ligesom på sådan et pyramidemøde dér. Man måtte jo så irettesætte den medarbejder ovre i Udenrigsministeriet og sige, at det show kunne der ikke længere turneres rundt med.

Ikke desto mindre fik folk den besked fra en offentlig myndighed, fra en statsmyndighed, fra et ministerium, og det er derfor, vi har pkt. 2 med. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at folk giver en underskrift på et møde, et hverningsmøde, tager af sted, og konen ringer bekymret og siger, at der er kommet brev fra skattemyndighederne, og så ligger der en regning på 75.000 kr. at betale. Det er at desillusionere folk, som i forvejen har lidt stort afsavn.

For en uges tid siden kom Det Radikale Venstre, som desværre ikke er til stede i salen i dag – jeg ved ikke, om det er, fordi de har fortrudt de-